

[Anker Lau.]

tid til at komme i forretningerne, og det er mit indtryk, at den løsning, man havde fundet frem til, havde bragt problemet i en vis balance. Folk med bil, som bor i distriktet og har deres forretning dér, må vel i en by med Københavns udstrækning have ret til at få vognen placeret. Bilisterne betaler så rigeligt til staten, at det mindste, de kan forlange, formentlig er, at de har mulighed for at bruge deres vogn. Ved de vedtagne indskrænkninger flytter man kun problemet bort fra den indre by over til nabodistriktet, hvor der allerede nu er optaget af andre biler, og det er formentlig hensigten at fortsætte med dette, indtil bilerne er så langt ude i periferien, at borgerne tvinges ud i busser og sprovogne, hvis ikke den højtærede minister nu finder anledning til at gribe ind og prøve på sammen med de interesserede parter at finde frem til det eneste, der kan løse problemet, nemlig fremskaffelse af flere parkeringspladser. Med god vilje er her meget at gøre endnu. Det skal jo før eller senere gøres, og det er helt forkert at begynde i den forkerte ende.

Jeg spørger derfor den højtærede justitsminister, om han vil undersøge berettigelsen og rimeligheden i de bestemmelser, der nu er indført.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Det er jo rigtigt som fremhævet af det ærede medlem, at det er færdselslovens ordning, at indførelse af parkeringsrestriktioner er henlagt til de lokale myndigheder, og at centraladministrationen, i dette tilfælde justitsministeriet, først træder ind i billedet, hvis der er uenighed mellem politiet og de kommunale myndigheder, eller hvis der fremkommer en klage.

Det er derfor ikke således, at justitsministeriet i enkeltheder følger med i de bestemmelser om parkeringsrestriktioner, der indføres, og jeg har ikke anset det for muligt på nuværende tidspunkt at foretage en tilbundsående analyse af, om andre restriktioner end de i København gennem-

førte kunne være mere hensigtsmæssige. Jeg må derfor holde mig til det mere negative, om der i den trufne beslutning er åbenbare urimeligheder eller ting, der strider imod loven.

Af det materiale, der er forelagt mig, fremgår det, at man ved den indførte ordning har stræbt efter at tilvejebringe en rimelig fordeling af de stærkt begrænsede parkeringsmuligheder, der er i den indre del af København. Da ikke alle kan parkere i det omfang, de har behov for, har man ved ordningen søgt at tilgodese de mest påtrængende behov. Foranstaltningerne vil derfor først og fremmest ramme de langtidsparkerende, herunder navnlig de mennesker, som stiller bilen fra sig om morgenen, når de kommer til deres arbejdssted, og først har brug for den igen, når de skal hjem om aftenen. Ved at indskrænke parkeringstiden til 3 timer på de afmærkede parkeringspladser og til 1 time uden for disse bliver det nødvendigt for trafikanter af denne kategori at parkere uden for det restriktionsramte område. Herved skulle der blive bedre plads på parkeringspladserne for de personer, der skal bruge bilen nogle gange i løbet af dagen, men på den anden side ikke kan klare sig med kortere parkeringer. Ved at flytte disse trafikanter fra kantstenen til parkeringspladserne skulle der endelig ved kantstenen blive bedre plads til de virkelig kortparkerende, til lastbiler, der læsser af og på, til kunder i butikkerne, til repræsentanter på ret kortvarige kundebesøg o. lign.

Når man skal vurdere hele ordningen, som jo beklageligvis bliver til gene for mange mennesker, må man ikke overse, at den for mange andre, for hvem parkeringsproblemet vel nok har været særlig stort, vil betyde en lettelse. Hertil kommer, at det må anses for nødvendigt af hensyn til trafikens afvikling i videst muligt omfang at komme bort fra den parkeringsform, som vare- og lastbilchauffører ofte har været tvunget ud i, nemlig parkering i anden række.